

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Filă de Sinaxar

Sfânta Marina - copila mărturisitoare

Sfânta Marina este prăznită de Biserica Ortodoxă pe 17 iulie. Marina a primit moarte mucenicească în timpul persecuțiilor inițiate de împăratul Dioclețian. În unele icoane, Sfânta Marina este reprezentată ținându-l pe diavol de coarne, batjocorindu-l și rușinându-l. Aceasta arată că diavolul este neputincios și că oamenii, aparent fără putere, ca niște copii mici, pot să-l învingă și să-l umilească prin puterea lui Hristos.

Surse: www.pemptousia.ro | www.cuvantul-ortodox.ro

Puține lucruri sunt în istoria omenirii mai zguduitoare decât suferințele sfinților mucenici. Ale acelor oameni cu sufletul inundat de veșnicie și de Duh Sfânt ce se odihnește în ei.

Mucenicii nu sunt altceva decât urmașii blândului și milostivului Dumnezeu. Încă din zorii creștinismului, fenomenul martiric a fost așternut în scris, pentru a fi înveșnicit. Actele martirice au devenit, astfel, acte de naștere ale comunității creștine. În acest context, în secolul al IV-lea a apărut „Legenda aurea”, o operă care însuma cele mai vechi surse despre martiriul unei copile de numai 15 ani.

Marina, copila cu bună înțelegere și cu bun obicei

„Legenda aurea” își deschide paginile cu relatările unui cleric creștin, „robul lui Dumnezeu Teofim”. Acesta mărturisește că „am scris ce am văzut cu ochii mei, fapte ce au fost văzute de întreaga Biserică a lui Dumnezeu, ce locuiește vremelnic în Antiohia”. Vorbește aici despre Marina, o copilă născută într-o familie păgână din Antiohia Pisiidiei, undeva în Asia Mică.

Sfânta Marina s-a născut în timpul domniei împăratului Claudius al II-lea (270 d. Hr.). Murind mama ei la câteva zile după naștere, tatăl, care era închinător la idoli, a încredințat educația acesteia unei femei deosebite, fără să știe, desigur, că aceea era creștină. Astfel, Sfânta Marina a învățat adevărul evanghelic de la o vârstă fragedă, iar la vârsta de cinsprezece ani i-a mărturisit tatălui ei că este creștină. Acela a fost încercat, la început, de sentimentul uimirii, apoi, de cel al mâniei și al răzvrătirii, și a încetat să o mai considere copilul lui.

Prefectul Olimvrios a fost informat despre acest lucru, dând poruncă să fie închisă în temniță. Văzând-o însă, și orbit fiind de frumusețea ei, i-a cerut să-i devină

soție, dar mai întâi să se lepede de Hristos. Sfânta Marina, împotrivindu-se oricărei încercări a acestuia de a o convinge să renunțe la credință și să se închine idolilor, îi răspundea Prefectului cu îndrăzneală, spunându-i: „sunt creștină”. Prefectul a poruncit să fie supusă la chinuri grele. Au atârnat-o și i-au sfâșiat trupul, apoi au aruncat-o în temniță; pentru că rămânea neclintită în credință, au ars-o cu torțele aprinse. Rănile i s-au vindecat imediat, iar mulți dintre cei prezenți, văzând minunea, au crezut în Hristos. Prefectul, orbit de ură, a poruncit să i se taie capul, desăvârșindu-se în acest chip și luând cunună mucenicească.

Ciocanul Sfintei Marina

În Viața Sfintei Marina, relatată în Sinaxar, se amintește că în timp ce Sfânta se afla în temnița a intrat în celulă diavolul, care luând chipul unui balaur a încercat să o înspăimânte. Neînfricată atletă a lui Hristos a prins cu mâna demonul și, găsind un ciocan, l-a lovit, rușinându-l pe acesta. Apoi, când Marina s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, acesta s-a făcut nevăzut. Din acest motiv, în unele icoane, Sfânta Marina este reprezentată având în mână un ciocan sau chiar lovindu-l pe diavol cu ciocanul. Aceasta arată că diavolul este neputincios și că oamenii, aparent fără putere, ca niște copii mici, pot să-l învingă și să-l umilească prin puterea lui Hristos.

De două secole, în capitala Moldovei

Sfânta Marina este personalitatea care unește Orientul cu Occidentul. Născută în Asia, ea a fost cinstită în Imperiul Bizantin, dar a fost cunoscută și în Apus, începând cu secolul al VII-lea – sub numele de Sfânta Margareta. Toată lumea creștină o cinstește pe Sfânta Marina, iar țara noastră nu face excepție. Leșenii, cu atât mai mult, ar trebui

s-o aibă aproape de suflet, cu cât aici, în capitala Moldovei, la Biserica „Sfântul Sava”, se află un fragment din moaștele sale. În țara noastră, părțile din moaștele Sfintei se mai găsesc și la Mănăstirea Hurezi (palma) și la biserica din localitatea Fetești, jud. Suceava.

Viața și purtarea Sfintei Marina ne îndeamnă să subliniem următoarele aspecte:

- Toate câte a creat Dumnezeu sunt „bune foarte”. Răul care există în lume nu este creația lui Dumnezeu, ci rezultatul păcatului, și al neascultării omului față de voia lui Dumnezeu.
- Demonii au fost la început îngeri de lumină, dar din cauza mândriei, au căzut din harul lui Dumnezeu. De atunci, aceștia încearcă prin toate mijloacele viclene să-l îndepărteze pe om de Dumnezeu. Nu pot face însă rău nimănui, decât dacă cineva se predă de bună voie în mâinile lor. Desigur, Dumnezeu dă din când în când putere diavolului ca să-i ispitească pe credincioși. În felul acesta, le încearcă libertatea și le întărește credința și voința. În plus, învață și să se roage, pentru că în ispite, omul obișnuiește să apeleze la Dumnezeu, la Maica Domnului și la sfinți, cerându-le ajutorul și ocrotirea. Prin urmare, diavolul devine, fără să vrea, dascăl al rugăciunii.

Regret enorm timpul pe care l-am risipit

Interviu cu Lamia Beligan, fiica actorului Radu Beligan (II)

Interviu realizat de Narcisa Elena BALABAN
Sursa: Ziarul Lumina, 29 aprilie 2014

Fiica unuia dintre cei mai cunoscuți și longevivi actori din România, Radu Beligan, s-a convertit la vârsta deplinei maturități la Ortodoxie. Continuăm prezentarea interviului acordat de doamna Lamia Beligan radioului Trinitas, în care povestește drumul său către Biserica Ortodoxă.

(continuare din numărul precedent)

Reîntoarcerea la Hristos și convertirea

Și așa m-am pomenit intrând în biserici ortodoxe. De altfel, pe vremea aceea, nici nu realizam care ar fi diferența. Eram pur și simplu sedusă de slujba ortodoxă, de cântarea psaltică, de atmosferă... Și, la un moment dat, mergând foarte des la Biserica „Buna Vestire” - Curtea Veche, am descoperit un părinte de care mi s-a lipit inima și care mai apoi a devenit duhovnicul meu, părintele Romulus Stănculescu. De atunci și până acum, dragostea lui a vegheat asupra mea, mi-a călăuzit pașii și nu m-a părăsit niciodată. Eu l-am părăsit pe el la un moment dat. Dar tot dragostea lui m-a întors în anul 2008, când am făcut prima mea spovedanie generală. Și de atunci nu ne-am mai despărțit niciodată.

Această reîntoarcere a mea la Hristos în 2008, mai intensă și mai deplină, a îngăduit, de fapt, botezul meu și convertirea mea deplină la Ortodoxie. Așa a devenit Mănăstirea Lupșa a doua mea casă, locul unde mă regăsesc, mă odihnesc și îmi cresc puterile sufletului. Am ajuns acolo datorită Anei, colega mea de la teatru, care fusese și ea romano-catolică și se botezase ortodoxă la această mănăstire. Ea mi-a povestit experiența convertirii ei care m-a cucerit, ea mi-a devenit nașă de botez; împreună cu Georgiana, ea mi-a descoperit acest colț de rai. Cum spuneam, am simțit că este o oportunitate de destin pe care n-am voie s-o ratez. Am intuit că dacă o să fac asta, o să am puterea să-mi schimb viața și că voi avea altă putere să lupt cu patimile mele.

„Aveam senzația că merg deasupra pământului”

— Și ați făcut asta!

— Am făcut-o cu o zi înainte de ziua mea de naștere, pe 22 august 2009. Și acum când mă gândesc mi se pare că nu o să mi se mai întâmple niciodată ceva atât de intens, n-are cum! S-a întâmplat sâmbătă după-amiază. N-am putut să mănânc nimic în ziua aceea, eram extrem de emoționată. După Lepădări, părintele stareț, părintele Melchisedec, părintele meu botezător, m-a pus să citesc Crezul, dar eu îl știam pe de rost. Și l-am spus de trei ori, așa cum n-am să pot niciodată să rostesc vreun monolog, încercând din răsuferință să-mi stăpânesc lacrimile...

Au fost foarte puțini martori la botezul meu, pentru că n-am spus nimănui, decât acelor oameni foarte apropiați care știam că vor înțelege și că se vor bucura pentru hotărârea mea. Nici măcar fotografii n-am făcut, mi s-a părut nepotrivit, mi-am spus în sine că amintirea acestui moment va rămâne mereu doar în inima mea.

Anul care a urmat, 2010, a fost cel mai frumos an din viața mea. Profesional n-au fost schimbări majore, dar în plan personal, a fost un an cu totul aparte. Aveam senzația că merg cu câțiva centimetri deasupra pământului. Eram foarte atentă la fiecare mișcare a sufletului meu. Anumite lucruri s-au relativizat, altele au căpătat o mai mare importanță. Am fost mult mai atentă la cum trăiesc. Nici nu se putea altfel, când ai primit un asemenea dar!

„Nu există nimic mai rău decât să viclenești”

— Iată noutatea pe care a adus-o Ortodoxia în viața dumneavoastră!

— Când ești copil, nașul care te botează își asumă responsabilitatea mântuirii tale, dar când primești botezul la maturitate, tu îți asumi această alegere, în deplină cunoștință de cauză. Devii responsabil pentru acest dar. Nu-ți mai poți amăgi conștiința cum că n-ai

știut ce faci când ai păcătuit. Atunci când Dumnezeu se atinge de inima ta, nici nu mai poți funcționa ca înainte, e ca o lumină care îți luminează conștiința și care te ține treaz.

Eu continui să lupt cu patimile mele, dar am mai multă putere în lupta asta. Și cred că Dumnezeu e cu noi și ne ajută în lupta cu patimile, în măsura în care noi suntem sinceri cu noi înșine și cu El. Nu există nimic mai rău decât să viclenești. Toți avem căderi, pentru că suntem oameni și suntem slabi, dar ceea ce contează este să ai curajul să te înfățișezi lui Dumnezeu exact așa cum ești, rugându-L să ajute El neputinței tale. Vorba părintelui Papacioc, importantă este starea de prezență. Nu mai e timp. Fiecare zi trebuie trăită frumos și cu conștiința că moartea poate veni oricând și ne va găsi exact în starea în care ne aflăm în momentul acela.

Când ești tânăr, trăiești cu sentimentul că ai toată viața înaintea ta, dar vine o vreme când timpul capătă o altă densitate și lucrurile în care ai crezut poate cu prea multă patimă devin lipsite de consistență. Îți dai seama că de fapt sunt foarte puține lucrurile care contează cu adevărat și, dacă ne gândim bine, singurul lucru care contează cu adevărat în perspectiva veșniciei este mântuirea sufletului.

„Timpul e un dar neprețuit”

— Și acum, în final, ce ați fi simțit sau ce ați fi vrut să vă întreb și n-am făcut-o? Poate pentru că n-am fost inspirată sau pentru că m-am emoționat...

— Uite, ai fi putut să mă întrebi de pildă ce regret eu cel mai mult din toată viața asta care e în urma mea... Regret enorm timpul pe care l-am risipit.

— Și nu mai este timp să-l recuperați?

— Nu. Există un timp pentru toate (n. *abia își mai stăpânește lacrimile*). Iartă-mă! Regret timpul pe care l-am pierdut în situații care nu mi-au adus nimic, care n-au construit nimic în mine, cu oameni care n-au adăugat nimic la ceea ce sunt, în sensul bun al cuvântului. Există lucruri pe care dacă nu le-ai făcut la vremea lor, nu le mai poți face. Sunt lucruri care se pot refăce, dar altele nu.

— Vă condamnați pentru asta?

— Nu știu dacă mă condamn, îmi pare rău pur și simplu că am fost atât de stupidă. E ca și cum ai avea sentimentul că ai risipit o parte din talanții pe care ți i-a dat Dumnezeu. Mă doare că n-am știut să folosesc la maxim potențialul pe care mi l-a dăruit Dumnezeu, că l-am risipit uneori în lucruri prostești. Uneori, dar destul în economia unei vieți.

— Acesta ar putea fi sfatul pe care l-ați lăsa în încheiere cititorilor noștri: să nu-și risipească timpul.

— În nici un caz. Timpul e un dar neprețuit!